

**Τι κινηματογράφος παράποτε ποικίλος,
Λευτέρης, Έλλοχώντες, Κρήτη, Χολέρα, Μήλος.**

μέσα' στους λαβυρίθους τής Κρήτης να γυρίζουν,
όπου δέν βρίσκεις άκρη σ' αυτός τους άπορρήτους
μήτε με δεκαπέντε τής Αριάδνης μίτους.

Κι' είδα πάλι τους Προστάτας, πουσθχαν επίληψίας,
να πηγαίνουν σ'τά βαπόρια και να κάνουν νηοψίας.
Προστατών αγαπημένων ύψεις βλέπω ραδινάς,
τό νησί ξαναμπλοκάρουν με στοργήν θερμής φιλίας,
και κανένα δέν αφήνουν ν' αρίδαρη σ'τάς κλεινάς,
άν την άδειαν δέν πάρη του Προζένου τής Αγγλίας.

Και μαζί με την χολέρα
έγινε κακή φοβέρα
κι' ή καλή μας Έγγλιτέρα,
πούκαι τώρα, πατριωτη,
φίλη του Λευτέρη πρώτη.

Κι' εκείνος, όπου των Ρωμηών σωφρόνας βασιλεύει,
πολλήν νηραλιότητα' στους Κρήτας συμβουλεύει,
μά τουτο μόλις τόμαθε τής Πύλης τό Ντιβάνι
νέα πικρά Παράπονα πρὸς τους προστάτας κάνει.

Γιατί των Ρομῶν ὁ Βασιλιάς' σ' τής Κρήτης τὰ καιώματα
να χώνη τήν ουρά του ;
και τότε τι θά γίνουτε τὰ τόσα δικαιώματα
του πρώτου Καλιφάτου;

Πρέπει ν' άναγκαστείται, λένε Προστάται φίλοι,
δέν πρέπει, σκοζ' ή Πύλη,
κι' έλύσσαζαν κι' οι μὲν κι' οι δε με τής διπλωματίας,
που τής άκους, βρέ Περικλή, και σουδρονται καυτίας.

Κι' εν τῶ μέσω τούτων όλων μιὰ φωνή διακηρύττει
ὅτι πρέπει νάχουν πάντα δικαιώματα' στην Κρήτη
κι' Ὀκαλῆς ὁ φεσάτος
και τῶν Ρομῶν ὁ Κορωνάτος.

Και καθένας τής προστάτης, που δεξί μας είναι χέρι,
δικαιοῦται κυριάρχου δικαιώματα να χαιρη,
και' στην Κρήτη να κουρηάξη κάθε ζένη καιλικοῦδα,
κι' ὅταν θέλη κι' ὅπως θέλει ν' άγκυροβολή' σ' τή Σούδα.

Με τουρλου τουρλου τσερβέλα,
που τους πρέπει μακαβέλια,
διπλωμάται περισσοί
τό τσερβέλο μας χαλοῦν,
κι' ὅλοι παίζουν και 'γελούν
με τό δύστυχο νησί.

Και χλωμάζω με καϊμό
πολεμάχρα λεβεντιά,
και τής πέρνει τὸν χυμό
Φράγκα με τὰ ρεπαντιά.

Και' σ' τής Κρήτης τὸν αἰθέρα
κίτρινη πετξ χολέρα,
κι' ὅπως έργε' ἐξ αὐτῆς
' στην' Αθήνα Βουλευτής,
τούτος είναι σ' ὅλους δῆλον
ὅτι θά σταλή' στην' Μήλον.

Υπομονή και σύνεσις, χολεροιασμένη δοῦλα,
σήμερα χολερόβλητη σὲ θέλ' ή μητερούλα,
και τώρα θέλωτας και μη τὸν έαυτο σου πείσε
ὅτι και σὺ κρησφύγετον χολεριώντων είσαι.

**Τροχάματα και πάλι
και πανικοί μεγάλοι.**

II.—

Τι φουρτοβνα ξαφνική!
τι μακνάτο ξαφνικό!..
έλλοχώντες Κρητικοί
έλλοχουν τὸν Κρητικό.

Τὸ τερεβέλο σου τὸ χάνεις,
 ῥίγος, τρώμος παγερός,
 κ' ἦλθε κ' ὁ Δασκαλογιάννης,
 κ' ἔφρασε κ' ὁ Τσουδερές.

Τοὺς Κρητικούς περιέρχος ὁ κόσμος τοὺς κ'υττοῦσαι,
 καὶ κρίσεις ἔκαναν γι' αὐτοὺς σπουδαῖοι κριτικοί,
 καὶ τρεῖς φορὰς ἀλλοίμοιο σ' ὅποιον τοὺς ἔαρε τοῦσας,
 τὴν ἔπεραν ἀπὸ κοντὰ. Χαριζέδες μυστικοί.

Ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσες αἰφῆς σὲ σταματοῦσαν,
 ἐδέσπο' ε καθ' ἄλα μεγάλος πανικός,
 καὶ σ' τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως ῥωτοῦσαν:
 μὴν κάθε' ἐδῶ πέρα κανένας Κρητικός;

Κι εἶδα σὲ νέαν κίνησιν στρατεύματα καὶ στόλους
 κ' εἶδα τριγύρω μου πεζοὺς κ' ἄρπυγους περιπόλους,
 καὶ μέσα σ' τὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου Βασιλείου
 ἦλθαν καὶ τὰ τάγματα Χαλκιδέας καὶ Ναυπλίου.

Θεοῦλη μου, τί σάλος!..
 Θεοῦλη μου, τί τρώος!..
 ε' ἐπώπτευ' ἕνας κ' ἄλλος
 φρικώδης Ἀστουμός.

Καὶ κατέλαβε φρενίτη τὴν Ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους,
 κ' εἶδα τόσους φρενασμένους
 κ' εἶδα ναύτας ὀπλισμένους
 μέσα σὲ Ἰμμεναρχεῖον ἀγρυπνοῦσας ἀτμακάνους.

Καὶ πυροβολαρχίαις καινοῦραϊς σ' τὸν Περικία
 μετ' ἄρκαλιόν κρότον ἐπήγαγαν ἀραία
 νὰ φαίνωνται πῶς εἶναι καμμάξ σαραντζερά.

Χαλασμός ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, κ' ἔλεγαν, βρε Φασουλή,
 πῶς κ' ὁ Τσιφνελὲ μὲ τὸ Στόλο ὄβηγη νὰ περιπολῆ,
 κ' ὅποιος ἐρχε' ἐκ τῆς Κρήτης θὰ τὸν βομβαρδοβολῆ.

Τοιγαροῦν καὶ πυροδύστικας πηλαλοῦσαν με τρώμπαις,
 μὰ τὸ κρῖμα ποῦ δὲν εἶχαν καὶ καμπὸς ἀεροπλάνα,
 γὰρ νὰ ριζῶν ἀπὸ πάνω μουραῖες γεμάταις μπόμπαις
 σ' τὸν Κρητῶν τὰς Συνελεύσεις ὅπως τοῦρανο τοῦ μάννα.

Δὲν με τρομάζουν πάταγοι, δὲν με τρομάζουν κρότοι,
 καὶ σ' τῆθος ἀρεμάνιοι εἰς τὸ κενὸν προταῖνω,
 πλην ἔφαρα σ' τὴν Κέρκυρα στέλλουν τὸν Λαπαθιώτη,
 καὶ τὸ Κουβέρνο φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ τὴν Τήνο.

Φ.— Ποιὸς αὐτοῦ, ποῦ μὰς κυττάζει;
 Π.— Φασουλή μου, σιωπῆ.
 Φ.— Κύττα πῶς μὰς ἐξετάζει.
 Π.— Θέλει κἀτὶ νὰ μὰς πῆ.

Φ.— Θάνα κ' ἄπορος ἀπὸ τούτους, ποῦ τοὺς λένε μυστικούς.
 Π.— Συνομιτὰς μὰς νομίζει κ' ἔλλογοντας Κρητικούς.
 Φ.— Τώρα ἀπέρχεται σ' ἐμένα
 καὶ με πάει τρία κ' ἕνα.

Π.— Κύττα τοῦ... μὰς ἀπειλεῖ..
 σ' οὐρτοῦσ' ε, Φασουλή,
 κ' ἔλα τώρα ποῦρ ποῦρι
 νὰ τὸ κόφωμε κομποπορι.

Τραγουδάκι τοῦ Λευτέρου, ποῦ πολλὰ τραγουδῆν ξέσκει.

Κάποιο Κρητικὸ φαρβάτο
 μὸ γαλάσαν τὸ κρεβάτι,

καὶ Προστάται ἔακουσμένοι
 μετ' ὁ φρεζέξαν οἱ καβῆνοι.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 πᾶνε συνομιτὰι ποῦρι,
 ποῦ μὸς ἴγνηκαν ταμποῦρι.

Στρώστε δάφνας γιὰ νὰ κάτσω
 δίχως νὰ ῥωτᾶτε γιάντα,
 Πρεσβευταὶ μὲ πᾶνον μπράτσο
 καὶ μὸς λένι πυγμὴ νταγιάντα.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 μὸς γέλε Μυλλόρδων μούρι.

Τοὺς ἐπῆρα τὸν ἀέρα,
 ἔβανα κ' αὐτὰ κ' ἔβεινα,
 ἔσταϊκα καὶ τὴν γολέσα,
 ἔβαϊκα καὶ καραντίνα.

Γιάντα θέλουν νὰ τὸ μπλεξῶν τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κόμικ
 καὶ μ' Ἐυρώπη καὶ Τουρκιά,
 κ' ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὸ στόμα
 νὰ τοῦ πᾶνον τὴν μπουκιά;

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 ἔγω ροϊκὸ καὶ γοῦρι.

Ἀνορθώσεις καὶ μπουνάτσα..
 πῶσω σεῖς τὰ Κρητικὰτσα,
 πᾶν ἐκεῖνα τὰ Γκραδάτσα.

Πᾶν τὰ χρόνα τὰ παλιὰ,
 τώρα κάνουν νοφίαις,
 κ' ἐγὼ κάνω χειραφίαις
 μ' ἕνα κ' ἄλλον Βασιλῆα.

Κι ἐγὼ τώρα—ποῦρι ποῦρι—
 κάθε θρόνο γιὰ ταμποῦρι.

Τὰς πλεκτάνας ἔλλογοντων μονοῦ θὰ διαλύσω,
 κ' ἂν ἀκόμη κ' ἄλλα κατὰ γίνουν μεγαλότερα,
 δὲν σκοπεῖω τὴν Διπλῆ μου μήτε τότε νὰ τὴν κλείσω,
 μὰ θὰ μεί νη καὶ τοῦ χρόνου νὰ μιλῆ γιὰ πῆτερα.

Ἵντας κἀτὶ γεγονότα
 μὰς ἐξάλλισαν μεγάλα,
 μὰ καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα
 θὰ περοῦμε μέλι γάλα.

Ἵηον ἕνα γεγονός
 μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς,
 ποῦγε μείνει κεχρηγῶς
 Χηνιαδῆς καὶ Πουλιῆς.

Ἄλλὰ τώρα—ποῦρι ποῦρι—
 τόκοφα κ' αὐτὸ πάγγορι.

Καὶ κρητικαὶ ποιηταῖς
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Μέγα Μπριστόλ, τῆς Ὀδησσοῦ ξενοδοχοῦν πρώτης,
 Ἑλλητικὸν, θαυμάσιον, καθ' ἄλα τελειότης,
 κ' ἰδιοκτητῆς ὁ γνωστός Σπορδῆλις ὁ Σταμάτης,
 ποῦ πρεπε γιὰ τὴν γνώσιν τοῦ νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

Πάντες, καὶ πᾶσαι σπεύσατε πρὸς τὸ Δημοτικὸν
 νὰ δῆτε νέον θῖασον μελοδραματικόν.
 Καὶ τρυπῶν, καθὼς ἔχετε, τὸν ἔσπερ προσφάτως
 ἐκεῖνος ὁ καλλισίθητος καὶ ρέχτης Κονστατάς.